

Vandraren sin kosa staller
 Fredligt till sitt bo,
 Anar ej att elden faller
 Snart hans hem och ro.
 Plötsligt sig mot himlen höjer
 Hemskt en flamma opp;
 Ej uti sin fart den dröjer,
 Grips ej i sitt lopp.
 Snart ett eldhafs böljor svalla
 Ifrån hus till hus,
 Och palats och kojor falla,
 Brakande, i grus.
 Hemskt sig bryta uti natten
 Eldens strålar mot
 Himlen blå, och flodens vatten
 Är som solens klot.
 Alla medel man försöker,
 Men det tafängt är;
 Elden endast sig föröker,
 Mer och mer förtär.

Derför, mod, J tryckte bröder!
 Varmt för edert väl
 Hvarje landsmans hjerta glöder,
 Lifvas hvarje själ.
 Och ännu en gång i ljuset —
 Sådant är vårt hopp —
 Likt en Fenix utur gruset
 Wexiö skall stå opp.

Pris: 2 sk. Banko.

Ack! vi kunna ju ej ana
 Hvad oss närmast är;
 Menskoögat kan ej spana
 Bortom tidens sfer.
 Dock, fast vi ej kunna draga
 Framtidsslöjan opp,
 Hvarför skola vi dock klaga,
 Trösten heter: Hopp.
 Men det händer dock att hoppet
 Sviker oss ibland,
 Lyckan hindras uti loppet
 Utaf plågens hand.
 Men ändock en tröst står åter
 Ut i nödens tid:
 Det en pröfning är, som åter
 Vandas skall i frid.
 Nyss i stilla afstundanden
 Fredligt Wexiö lag;
 Stjernorna från himlarynden
 Glänste i dess vag.

GS 1588

Sång

med anledning af

BRANDEN I WEXIÖ,

den 31 Okt. och 1 Nov. 1843.

Säljes till förmån för de brand-
skadade.

STOCKHOLM.

Tryckt hos P. E. NORMAN, 1843.
(Regeringsgatan N:o 58.)

Utan ömkan se.
Ingen kan sin broder falla
Om att hjälp dem ge;
Och ju redan tälla alla
Torkar af dess tår.
För sin likes nød och smärta,
Alltid öppet står
Dock — ju Svenskens ädla hjerta
Ej ditt öra blott.
Låt dess klagan nå ditt hjerta,
Du med bättre lott;
Lindra dina likars smärta,

Gif dem hjälp och tröst!
Böner höjas, suckar gytas —
Ack! från hvarje bröst
Men dermed ej nöden slutas —
Börja slockna ut.
Smänningom de hemiska lägor
Hafva frossat slut,
Ändtligt nu dock eldens vägor

Rysligt lågorna ses frossa,
Än då soln går opp;
Ännu lika stolt de blossa
Emot himlen opp.

Skräck och fasa ömkligt höras,
Hvart man vända må;
Hvarje hjerta måste röras
Ju till tårar då!

Barn och makar sorgsna ila
Kring förutan hem;
Ty det bo, som bjöd dem hvila,
Är beröfvadt dem.

Af dess lugna, trefna hydda,
Som så nyss der var,
Äro alla spår bortflydda,
Blott en grushög kvar.

Eld och rykande ruiner
Öfverallt man ser;
På förödelsen nu skiner
Solens öga ner.

Hvilken Jobspost når vårt öra:
Wexiö är ej mer!
Hvilken smärta till att höra,
Att det brunnit ner!

Knappast det sig resa hunnit
Utur gruset än,
Förrän det till aska brunnit
Åter ned igen.

Alla, alla måste lida
Samma pröfningsslag;
Menskostyrkan kan ej strida
Emot ödets lag.

När en himlens pröfning hvilar
Öfver menniskan,
Ej dess säkra, skarpa pilar
Hon afvärja kan.